

KIYAMET ALÂMETLERİ*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Nahmeduhû bi-cemîi mehâmidih... Lehü'l-hamdü kemâ yenbaği li-celâli vechihî ve li- azîmi sultânih... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi- ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ، لَا تَنْقُضِي هَذِهِ الدُّنْيَا، حَتَّى يَقَعَ بِهِمُ
 الْخَسْفُ، وَالْمَسْخُ، وَالْقَذْفُ، قَالُوا: مَتَى ذَاكَ يَا نَبِيَّ اللَّهِ؟ قَا
 لَ: إِذَا رَأَيْتِ النِّسَاءَ قَدَرَكِبْنَ السُّرُوجَ، وَكَثُرَتِ الْقَيْنَاتُ،
 وَشُهِدَ بِشَهَادَاتِ الزُّورِ، وَشَرِبَ الْخِمْرَ لَا يُسْتَخْفَى بِهِ،
 وَشَرِبَ الْمُصَلُّونَ فِي آنِيَةِ أَهْلِ الشِّرْكِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ،
 وَاسْتَعْنَى الرَّجَالُ بِالرِّجَالِ، وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ، فَاسْتَدْفِرُوا،
 وَاسْتَعِدُّوا، وَاتَّقُوا الْقَذْفَ مِنَ السَّمَاءِ

(ك. عد. هب. عن أبي هريرة)

RE. 458/7 (Ve'llezî beasenî bi'l-hakkı, lâ tenkadî hâzihi'd-dünyâ, hattâ yekaa bihimü'l-hasfu, ve'l-meshu, ve'l-kazfu. Kâlu: metâ zâke yâ nebiyya'llah? Kâle: İzâ raeytümü'n-nisâe kad rakibne's-sürûce, ve kesreti'l-kaynâtü, ve şühide şehâdâtu'z-zûri, ve şuribe'l-hamru lâ yüstahfâ bihî, ve şeribe'l-musallûne fî âniyeti ehli'ş-şirki'z-zehebi fe'l-fıddati, ve'stağne'r-ricâlü bi'r-ricâli, ve'n-nisâu bi'n-nisâi, fe'stedfirü ve'steiddü, ve't-teku'l-kazfe mine's-semâi)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretlerinin selâmı, rahmeti, bereketi cümleminizin üzerine olsun...

Peygamberimiz SAS Hazretlerinin mübarek hadîs-i şeriflerinden bir demet Râmûzü'l-Ehâdîs isimli hadis kitabının 458. sayfasının 7. hadis-i şerifinden itibaren okumaya devam edeceğiz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına başlamadan önce, Peygamber Efendimiz'e sevgimizin, ümmetliğimizin, bağlılığımızın, saygımızın bir nişânesi olmak üzere onun ruhuna hediye olsun diye; cümle âlinin, ashâbının, etbânının, ahbabının ve sâir enbiyâ ve mürselînin, cümle sâlihînin, mukarrabînin ruhlarına ve bilhassa Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemizin ervahına; ve hâsseten okuduğumuz eseri te'lif eylemiş olan Gümüşhaneli Hocamız'ın ruhuna, kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zahid Kotku Hocamız'ın ruhuna hediye olmak üzere;

Bu beldeleri fethetmiş olan fatihlerin, şehidlerin, gâzilerin, mücahidlerin ruhlarına, bu beldede medfun bulunan enbiyâ ve sahabe ve tâbiîn ve sâlihlerin ruhlarına hediye olmak üzere; içinde bulunduğumuz caminin yapılmasını sağlamış olan İskender Paşa'nın ve tamir ettirip bu güzel hâle gelmesine maddeten mânen yardımcı olanların cümlesinin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan yakından bu hadîs-i şerifleri dinlemek üzere nice mesafeler kat edip bu ilim meclisine cem olan siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye; ayrıca biz yaşayan müslümanların da dünya ve âhiret saadetine ermemize vesile olması dileğiyle bir Fâtiha, üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, buyurun!

a. Ahir Zamanda Olacak Bazı Kötülükler

Mukaddimede metnini okumuş olduğum hadîs-i şerif, Ebû Hüreyre RA'dan rivayet edilmiş. Hâkim'in *Müstedrek*'inde, Beyhakî'nin *Şuabü'l-İman*'ında kaydedilmiş.

Peygamber SAS Efendimiz'in ifadesi şöyle:¹

وَالَّذِي بَعَثَنِي بِالْحَقِّ، لَا تَنْقُضِي هَذِهِ الدُّنْيَا، حَتَّى
يَقَعَ بِهِمُ الْخَسْفُ، وَالْمَسْخُ، وَالْقَذْفُ، قَالُوا: مَتَى ذَاكَ
يَا نَبِيَّ اللَّهِ؟ قَالَ: إِذَا رَأَيْتِ النِّسَاءَ قَدْ رَكِبْنَ
السُّرُوجَ، وَكَثُرَتِ الْقَيْنَاتُ، وَشُهِدَ بِشَهَادَاتِ الزُّورِ،
وَشَرِبَ الْخِمْرَ لَا يُسْتَخْفَى بِهِ، وَشَرِبَ الْمُصْلُونَ
فِي آنِيَةِ أَهْلِ الشَّرْكِ الذَّهَبَ وَالْفِضَّةَ، وَاسْتَغْنَى
الرِّجَالُ بِالرِّجَالِ، وَالنِّسَاءُ بِالنِّسَاءِ، فَاسْتَدْفِرُوا، وَ
اسْتَعِدُّوا، وَاتَّقُوا الْقَذْفَ مِنَ السَّمَاءِ

(ك. عد. هب. عن أبي هريرة)

¹ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.483, no:8349; Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.195, no:5061; Beyhaki, *Şuabü'l-İman*, c.IV, s.376, no:5466; Bezzar, *Müsned*, c.II, s.450, no:8636; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.VIII, s.20, no:12588; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafa*, c.III, s.276; İbn-i Hacer, *Lisanü'l-Mizan*, c.III, s.83, no:297; Ebû Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.280, no:38730; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.372, no:25104.

RE. 458/7 (Ve'llezî beasenî bi'l-hakkı, lâ tenkadî hâzihi'd-dünyâ, hattâ yekaa bihimü'l-hasfu, ve'l-meshu, ve'l-kazfu. Kâlu: metâ zâke yâ nebiyya'llah? Kâle: İzâ raeytümü'n-nisâe kad rakibne's-sürûce, ve kesreti'l-kaynâtü, ve şühide şehâdâtu'z-zûri, ve şüribe'l-hamru lâ yüstahfâ bihî, ve şeribe'l-musallûne fî âniyeti ehli'ş-şirki'z-zehebi fe'l-fıddati, ve'stağne'r-ricâlü bi'r-ricâli, ve'n-nisâu bi'n-nisâi, fe'stedfirü ve'steiddü, ve't-teku'l-kazfe mine's-semâi)

(Ve'llezî beasenî bi'l-hakkı) “Beni hak olarak gönderene and olsun ki... Beni hak peygamber olarak gönderen, ba'seden, insanlara peygamber olarak gönderen Allah'a and olsun, yemin olsun ki...”

(Lâ tenkadî hâzihi'd-dünyâ) “Bu dünya hayatı sona ermeyecek, (hattâ yekaa bihimü'l-hasfu, ve'l-meshu, ve'l-kazfu) bu insanların başına yere batmak, sûretlerinin tebdil edilmesi felâketleri gelmeden dünya sona ermeyecek.”

(Kâlu: Metâ zâke yâ nebiyya'llah) “Dediler ki: Bu ne zaman olacak? Ümmetin yere batması, sûretlerinin başka hayvan sûretine tebdil olması, başlarına taş yağması ne zaman olacak yâ Rasûlallah?” diye sordular.

Zaman olarak sene söylemedi, “Şu kötülükler olduğu zaman.” diye kötülükleri saydı. Saydığı kötülükler şunlar:

(Kâle) “Buyurdu ki:

(İzâ raeytümü'n-nisâe kad rakibne's-sürûce) “Kadınları eyerlerin üstüne binmiş gördüğünüz zaman.”

(*Ve kesreti'l-kaynâtü*) “Şarkıcı, muganniye kadınlar çoğaldığı zaman.”

(*Ve şühide şehâdâtu'z-zûri*) “Yalan yere şahitlikler yapıldığı zaman.”

(*Ve şüribe'l-hamru*) “İçki içildiği zaman... (*Lâ yüstahfâ bihî*) Çekinilmeden, sakınılmadan şarıl şarıl, şıkır şıkır, şıpır şıpır içkinin içildiği zaman... (*Ve şeribe'l-musallûne fî âniyeti ehli's- şirki'z-zehebi fe'l-fiddati*) Namaz kılan insanlar bile kâfirlerin, müşriklerin meşrubat kaplarından, yani altın ve gümüş kaplardan içki içtiği zaman...”

(*Ve'stağne'r-ricâlü bi'r-ricâli, ve'n-nisâu bi'n-nisâi*) “Erkeklerin erkeklerle işini görüp kadınlara ihtiyaç kalmaması, müstağnî olduğu zaman; kadınların kadınlarla işini görüp erkeklere ihtiyaç kalmadan ihtiyacını giderdiği zaman.”

(*Fe'stedfirû*) “O zaman hakir olmayı, hor olmayı bekleyiniz. Allah tarafından bir horluğa uğramayı bekleyiniz”

Fe'stedfirû, yani hakir ve zelil, hor, aşağı olmak.

“O zaman hor olmayı bekleyin, (*ve'steiddû*) ve başınıza gelecek felaketlere hazırlanın! (*Ve't-teku'l-kazfe mine's-semâi*) Ve gökten başınıza taşlar yağmasından sakının!”

“—Bekleyin ki bunlar olacak!”

Bunları biraz izah edelim:

Kadınların eyerlere binmesi... Yani kadınlar çekinmiyorlar, sakınmıyorlar. Kendi başlarına seyahate çıkmaktan endişeleri yok, bineklere biniyorlar, gidiyorlar.

“—Dinin emri şudur: Mahremsiz sefer mesafesine gidilmez. Allah’ın emrini tutmam lazım! Ehlime, kocama itaat etmem lazım.” gibi bir duygu olmadan, kendi başına ata binip, eyere binip, yerine göre deve de olabilir, bu zamana göre otomobil de olabilir, kendi başına buyruk öyle gezdiği zaman...

Mâlum, kadınlar eskiden ata filan binmek yerine devenin hevedecinde, üstüne koydukları mahfede dururlardı. Burada biraz da erkeklere benzeme gibi bir hal var. “Erkekleşip, erkek gibi, erkekvâri atlara bindikleri zaman” gibi bir mânâ da olabilir.

Kadınların huyu değişecek. Kadınlar İslâmî, bizim anladığımız mânâda takvâ ehli, beyaz namaz başörtülü, eli tesbihli, ağzı dualı, ciddi, müslüman sâliha hatunlar yerine eyerlere binip, gezme tozma veyahut erkeklere özenip ortaya dökülme durumuna düştüğü zaman...

“—Bunların şimdi hangileri oldu?” diye, düşünme düşünme yürüyecek olursak: Kadınların huylarının değişmesi, açılması saçılması, kendi keyfince yaşaması fazlasıyla tahakkuk etti. Her bildiklerini istedikleri gibi yapıyorlar. Kimse karışamıyor. Hatta genç kız gece saat 2’de, 3’de eve geldiği zaman annesi soru sormuyor, “Neredesin?” diyemiyor. “Sana ne?” diyor. Bizim kızlar demez de, onun için belki duymamış olabilirsiniz, ben demiş olanları biliyorum.

İstanbul’un lüks semtleri var. Gençlerin arabalara binip de birbirlerine araba sürüp araba tokuşturdukları, keyiflerinden ne yapacaklarını bilemedikleri, babalarından parayı alıp cebine

koyup, arabaya atlayıp, kız arkadaşlarını yanlarına alıp sefalar sürdükleri semtler var. Oralarda kız çocuk blucin pantolonu giyiyor, eteğini dışarı çıkartıyor, beline kuşağı sarıyor. Şimdi yeni moda... Akşam evin annesi;

“—Bu vakte kadar neredeydin?” diye kızına soramıyor.

“—Sana ne! İstediğimi yaparım!” diyor.

İslâm terbiyesi kalmadığı için hepsi görülüyor, hepsi var. Hatta annelerine, babalarına öyle ağır sözler söyleyenler var, biliyorum. Annesine diyor ki:

“—Sen babamla beraber keyif sürüyorsun da ben niye keyif sürmeyeyim?” diyor.

Böyleleri var. Allah İslâm’dan kopardı mı insanı, hayâ damarı çatladı mı her şey beklenir.

Geçenlerde gazetelerde vardı:

“—Boğaz kesen çetesi yakalandı.” diyor.

Şoförleri kısıtıyorlar, boğazlarını kesiyorlar. Bir tanesi kurtulmuş ellerinden de demiş ki:

“—Ya ne param varsa vereyim, kesmeyin beni!”

“—Hayır!”

“—Arabamı vereyim, arabam da sizin olsun, kesmeyin beni!”

“—Hayır!”

“—Neden kesiyorsunuz?”

“—Keyif için kesiyoruz.”

Zevk için, keyif için kesiyor!

Bu gazete hâdiselerini orada merakla okuyup ibretle, dehşetle bakmak mesele değil. İlgililerin bunun sebepleri üzerinde durması lâzım. Bir insan nasıl oluyor da bu kadar canavarlaşıyor? Bunun tahlilinin yapılması lâzım. Bu adamların ruh hâletinin, hangi duygularla nasıl yetiştiğinin, bunların hangi odaklarda yetiştiğinin, hangi tarzda bu noktaya geldiğinin tahlil edilmesi lâzım. O yolun kapanması lâzım. O yol kapanmazsa her türlü kötülük olur. Polisi çok uğraştırır, mahkemeyi çok uğraştırır, devletin askerini çok uğraştırır...

İnsanı insan olarak kâmil, olgun, edepli, haysiyetli, saygılı, başkasının hakkını çiğnemeyen, başkasının canını incitmeyen, karınca ezmeyen, çelebi, ârif, kâmil bir insan yapan İslâm'dır. Çocuklarımıza bu İslâmî terbiyeyi vermiyoruz, öğretmiyoruz, verenlere çelme takıyoruz, mâni oluyoruz:

“—Bu Yirminci Yüzyıl'da bu geri kafalılık nedir?” diyoruz. Ondan sonra ortaya çıkan şahıslar bunlar işte! 80 tane ev basıp,

90 tane kadına sarkıntılık eden, şu kadar teyp çalıp, 700 bilmem kaç senelik hapsi hak eden, bilmem kaç tane şoförün boğazını kesip bilmem kaç tanesini öldürüp de birkaç tanesi ellerinden kurtulan, afyon çeken, esrar çeken, içki içen, araba çalan, keyif için zevk için hırsızlık yapan bir nesil ortaya çıkıyor.

Neden? Sebebi ne?

Her gazete havâdisini, hâdisesini karşınıza alınız; o tipin nasıl o tip hâline geldiğini, hangi şartların beslediğini tesbit edin, o şartları ortadan

kaldırmaya çalışın! Onları ortadan kaldırmadık-
tan sonra, sivrisinekleri tek tek yakalamakla
sivrisinek mücadelesi olmaz. Bataklığı kurut-
mazsan sivrisinekle mücadele olmaz. Çünkü
milyonlarca; daima ürer. Bataklıkta, o pis suyun
içinde sivrisineklerin üremesine müsaade etti-
ğin zaman, sivrisinekleri gazete kâğıdını kıvrıp
da duvarda çat pat tek tek öldürüp kanlı izini
duvarda bırakmakla sivrisinek mücadelesi ol-
maz. Kökünü kurutmak lazım!

Bu kökü de biz söylüyoruz: İslâm'dan uzaklaşmak.
Bu hadiselerin kökü, İslâm'dan uzaklaşmaktır.
İnsanları rüşvete, hırsızlığa, zulme, gadre,
haksızlığa, terbiyesizliğe, edepsizliğe, yüzsüzlüğe
sevk eden, İslâm'dan uzak yetiştirmeleridir.

Bak, müslümanlarda var mı?

El-hamdü lillâh! Aç kalıyor, harama el uzatmıyor.
Komşunun evine gidip bir şey alacağı vereceği
zaman, kız gibi yüzü kızarıyor.

Neden? İslâmî terbiye almış.

Hayırlı evlat, hayırlı vatandaş İslâm'a bağlı
insanlardan çıkıyor. Bunu anlamak zamanı geldi,
geçiyor. Dünya üzerinde binlerce misal var.

Bugün Avrupa feryat ediyor. İsveç'ten,
Fransa'dan, şuradan buradan insanlar geliyorlar;
“—Bizim adamlarımız, parası cebinde, intihar
ediyor. Bunun çaresi nedir?” diyorlar.

İsveçli bulamıyor. Sosyal adalet var. Çalışmayana
dahi maaş veriyorlar. Bu adam niye intihar

ediyor? Cinsî özgürlük var. Niye bu kadar cinsî suçlar işleniyor? Hani, tatmin olduğu zaman olmayacaktı? Daha beter oluyor.

Bunları görmek lazım. Gördükten sonra da kitaba yazmak lazım. Bir hakikati bin defa, 10 bin defa, 100 bin defa tekrara lüzum yok ki! Kim denenmiş işi tekrar tekrar denemeye kalkarsa, onun boynundan pişmanlık, nedâmet hiç ayrılmaz, daima pişman olur. Tarih boyunca bu böyle gelmiş, böyle gidiyor, hâdiseleri görüyorsun. Kanunu da çıkarttın ortaya ki, bu nefis denilen azgın nesne, verdikçe şımarır. Bunu engellemek lazım. “Bu nefsi acaba ne yola getirir?” diye bir araştır bakalım.

Bu nefsi yola getirme yolu İslâm’da, Kur’an’da, Ramazan’da, oruçta, namazda, halvette, zikirde, tesbihte, Allah sevgisinin insanın gönlüne yerleştirilmesinde....

Bunu idrak et artık, ne diye kaçıp duruyorsun? Niye aklını başına hâlâ toplamıyorsun? Memleket batsın da ondan sonra mı aklın başına gelecek? Tüy mü dikeceksin üstüne?

Sonra; (*Ve kesüret el-kaynâtu*) “Şarkıcılar, muganniyeler çoğalacak. “

Ne kadar çok... Hele geçen gün bir tanesi, gazetede koca bir yarım sayfa, kendisinin resmini çektirmiş, bacaklarını herhalde kendisini resim çeken gazetecinin neredeyse burnuna dayamış, uzatmış yukarıya doğru... Hani “Halları yıldız sayıyor.” derler ya, “Bizim eşek sizlere ömür, bacakları yıldız sayıyor.” derler.

Onun gibi bacaklarını dikmiş. Küvetin içine girmiş, yıkanırken resmini çektiriyor. Ama su değil, sütün içinde... Sütün içinde banyo yapıyor. Eline de içki almış. İçki de viski, Amerika'nın en pahalı içkisi... "Süt banyosu yaparken viski yudumlayarak keyfini çıkartıyor." diyor. Bu hâle gelir işte... İslâm olmazsa bu hâle gelir! Öbür tarafta dokuz çocuklu adamcağız, kendi çocuklarını besleyemeyip onları verem ederken, bakamadığı için kan kusarlarken, kan tükürürlerken, beri tarafta böyle oluyor. Hem de onlar cemiyetin en makbul insanlarıymış gibi gazetelerde başköşeyi işgal ediyor, yarım sayfa, tam sayfa... Eğer parayla bir banka oraya ilan vermek istese, 500 bin lira, 1 milyon lira, 2 milyon lira reklam para vermesi lazım gelir. Bedava reklam... Sanki reklam yapıyorlar, fiyatını biçiyorlar.

Demek bu şart da olmuş. Demek ki kadınların o hâli de olmuş, bu hâli de olmuş.

(*Ve şühide şehâdâti'z-zûr*) "Yalan yere şahitlikler yapıldığı zaman."

Hâkim dostlarımız bilirler, yalan yere şahitlik o kadar yaygınmış ki, adamlar mahkemenin kapısında dolaşıyorlarmış. Yukarıdan birisi aşağı insin:

"—Yok mu benim için bir şahitlik yapıverecek?"

"—Tamam, ben varım."

"—Kaça?"

"—500 lira, bin lira, 2 bin lira, 5 bin lira..."

"—Hadi gel yukarıya!"

Hiç tanımadığı kişiye; “Tamam, bunu ben böyle gördüm.” diye şahitlik ediyormuş. Halbuki şahitlik Allah indinde o kadar veballi, o kadar mesuliyetli, o kadar önemli bir iş ki, yalancı şahit dünyada da ahirette de iflah olmaz. Hayrını görmez. Ömrünün de hayrını görmez, parasının da hayrını görmez.

İslâm yalancı şahitliğin o kadar şiddetle karşısındadır, kimse yalancı şahitlik yapmamıştır. İslâm’da hiç kimse de müşahede etmiş olduğu bir olayda hakkı söyleyip şahitlik etmekten kaçamaz! Onu da söylemesi lazım. Gördüğü şeyi de görmedim diyemez.

Şimdi işler değişmiş. Hadi bakalım, bu kadar yalancı şahidin arasında adaleti sen tahakkuk ettir. Adam 20 sene hapis yatıyor, 20 sene sonra dışarı çıkıyor, kendisi dedektiflik yapıyor, hakiki suçluyu buluyor, getiriyor; tamam, anlaşılıyor ki şu suçluymuş. Bu adamcağız 20 sene niye yattı?

Yalancı şahitlerden, rüşvetlerden...

Adalet mekanizmasını dejenere ediyor. Müslümanların hiç yapmadığı bir şey. Padişah gelse, “Tamam, bu padişahın elinin kesilmesi lazım.” diye eskiler hükmetmiş.

“—İstanbul’un ilk kadısı kimdir?” Hızır Çelebi’dir.

“—Kabri nerede?”

Kimse bilmez. Unkapanı’na giderken yolun sağ tarafında. Büyük şahıs... Ona çok büyük âbideler yapmak lazım. Fatih

Sultan Mehmed’i, İstanbul’u fetheden, büyük, devir açan devir kapayan sultanı karşısında muhakeme ediyor ve haksız çıkartıyor! Öyle bir devir gelmiş geçmiş.

Fatih Sultan Mehmed, Fatih Camii’nin etrafına sekiz tane medrese yapıyor, şart koyuyor, diyor ki;

“—Buraya talebe kaydolacakların şu şu şartlara sahip olması lazım!”

Tabii kendisi vakfettiği için, “Pekiye.” deniliyor. Vakfedenin şartı bu...

Sonradan, ilme olan muhabbetinden diyor ki:

“—Bana da bir oda verseniz de, benim de şurada bir odacığım olsa... Talebe-i ulûmun oturup medrese odasında ders çalıştığı gibi, benim de bir odacığım olsun, ben de medresede bulunsam.”

“—Sana oda veremeyiz.” diyorlar.

Ya sekiz tane medreseyi o padişah vermedi mi?

Verdi ama şart koşturdu ya... “Sen o şarta sahip olmadığından sana oda veremeyiz.” diyorlar.

Diyebiliyorlar! Neden?

İslâm var, hak sevgisi var, mesuliyet duygusu var, Allah’tan korkmak var, ciddiyet var.

Bunu kaybetmişiz. Bulamadan böyle perişan olsaydık, “Eskiden beri zaten böyle geldik, böyle gideriz.” deseydik, o zaman insanın çok yüreği yanmazdı. Bu hâli kaybetmişiz de şu hâle düşmüşüz. Adalet dejenere olmuş, kadınlar dejenere olmuş, cemiyet dejenere olmuş. Bu

iyi hâli nasıl dejenere ettik biz, nasıl kaçırdık elden? Bunun tetkik edilmesi gerekmez mi?

Gerekir. Bunu bulamaz mıyız biz? Bizim cemiyetimizdeki ilim adamları o kadar akılsız mı? Bilirler, bulurlar. Hatta bulmuş olanlar var, söyleyenler var. Ama bilmiyorum...

Bir de ben şu noktaya geldim ki:

İyilerin yaptırım gücü olması lazım!

“—Şunu şöyle yapmak iyidir, bunu böyle yapmak kötüdür.

Tamam mı, müttefik miyiz?”

“—Müttefikiz.”

“—Bu mahallede sokağa çöp dökmek yasaktır. Tamam mı?”

Doğru değildir, sokak pisleniyor. Sokağı temiz tutacağız.

Tamam, dökenin canına okuyabilmeliyiz. Yani döktürtmemeyi de sağlayabilmeliyiz. Onu yapamadığımız zaman hakikati bilmek yetmiyor. Hakikat erbâbının hakkı yaptırım gücü ve kuvveti de olması lâzım!

Bu da nasıl olur? Söylersin, takip edersin, peşini bırakmazsın.

Bizim bir hâkim dostumuz vardı, Allah rahmet eylesin, vefat etti, mekânı cennet olsun... Temyiz mahkemesi hâkimi oldu. ok dürüst bir kimseydi, diyordu ki;

“—Meslek hayatımda çok iftiralara uğradım, çok sıkıntılara uğradım.”

Neden? Dürüst. Dürüst giderken bir doğru sözü söyleyeceği, hükmü vereceği zaman eğriler insana iftira eder.

“—Çok iftira ettiler, çok iftiraya uğradım, çok sıkıntıya uğradım. Diyar diyar sürüldüm. Hakkârilere, Şemdinlilere sürüldüm. Çok şükür hâlîme, her hâdiseden yüz akıyla çıkmayı Allah bana nasib etti.” diyor.

“—Bir prensibim vardı; asla kızıp istifa etmedim. Kızmak yok. Şemdinli’ye sürdüler, orası da benim memleketimin bir köşesi değil mi? Giderim. Filanca dağın tepesine sürdüler; kuş uçmaz, kervan geçmez, yolsuz, çamurlu, topraklı, taşlı yerlere gittim. Ama peşini bırakmadım, çiğnedim, çiğnendim, hakkı ortaya koydum.” diyor.

Müslüman öyle olacak.

Müslüman İslâmî yolda yürürken sıkıntı çekebilir, çeker. Başta Peygamber Efendimiz çekti, herkes çekecek, herkes çeker. İslâm’dan dolayı insana sıkıntı gelir. Doğru söyleyeni dokuz köyden kovarlar. Tamam, kovsunlar; onlar da onuncu köye gitsinler, onuncu köyü kursunlar. Hiç olmazsa dokuz köyün yanında bir tane iyi bir köy olmuş olur. Öyle hareket etmesi lazım.

Demek ki yalan yere şahitlik de olacak; kıyamet alâmeti. Ne alâmeti?

(*Hasf*) Yer yarılıp da insanların yerin dibine geçirilme cezasının başlarına geleceği gün bunlar olduktan sonra olacak. Yani yer yarılıp insanların içine girmesi.

(*Ve'l-mesh*) Sûreti değiştirilip insan sûretinden çıkıp maymun olması, domuz olması. Bu şartlar olduğu zaman böyle olacak.

(*Kazf*) Üzerlerine semadan taş yağdırılması. Bu hadiselerin oluş şartlarını söylüyoruz.

Kadınların eyerlere binip keyif sürüp gezmesi, erkeklere benzemesi. Şarkıcıların, muganniyelerin, keyif ehli insanları eğlendiren orta malı kadınların çoğalması. Yalan yere şahitlikler yapılması, üç.

(*Ve şuribe'l-hamru ve lâ yüstahfâ bihî*) “Çekinilmeden, korkulmadan, şişe saklanmadan, kadeh saklanmadan, âşikâre, alenî içki içilmesi.”

Peygamber Efendimiz'in zamanına göre, o kadar şaşırılacak bir şey ki, “Allah Allah, olur mu böyle şey?” diyorlar. Şimdi hiç kimse buna şaşmaz. Çünkü her yerde alenen yapıyor, gayet normal.

“—Hocam içilir. Devletin de tek el fabrikaları var. Sen ne karışıyorsun?”

Fabrikası var ama, trafik polisi şoförleri muayene ederken sarhoşu yakaladı mı ne yapıyor? Cezayı basmıyor mu? Kazaların çoğu sarhoşun araba kullanmasından olmuyor mu?

Geçen gün yine gazetede vardı. İçmişler içmişler de ölçüyü kaçırmışlar, birbirlerine girmişler, Hilton'da bilmem neyi kutlama günü, içkiyi kaçırmışlar.

Şişede durduğu gibi durmaz ki... Ben olaylara bakarım, ben Tekel'in reklamcısı değilim ki, onu korumakla da vazifeli değilim. Ben hakka

bakarım, hakkı söylerim. İçki içildiği zaman direğe toslayıp, arabayı hurdahaş kendisinin de canını telef ediyor mu? Ediyor.

İçki içildiği zaman bıçaklar, tabancalar çekilip hırsızlıklar, katiller oluyor mu? Oluyor. Ben ona bakarım.

İçki içildiği zaman sarhoşun çocuğunda birtakım hastalıklar, sakatlıklar, şuur gerilikleri, akıl noksanlıkları oluyor mu? Oluyor. Ben ona bakarım.

Çocukcağızı getiriyorlar; kolu bir tarafta, ayağı bir tarafta, gözü bir tarafta, zekâsı geri... Neden?

“—Babası ayyaştı hocam!”

Babası ayyaş olan çocuk böyle oluyorsa, ben içkiyi medih mi ederim? Edebilir miyim? Vicdanım el verir mi?

İçki içmese insanlar ölür mü?

Meyve suyu, portakal suyu, elma suyu içsinler. Elmalar sebil, çürüyüp duruyor. Bir elma suyu ne kadar şifalı [içecek.] Bir portakal suyu, kanseri engelliyormuş. Onları içsinler. Hem ucuz. Ötekisi dünyanın parası, berikisi sudan ucuz. Meyve yesinler. Bu kadar helal var. Haramın peşinde ne koşuyorlar?

Koşuyor. Konuştuğumuz zaman da kötü oluyoruz... Biz hakkı söyleriz. Çünkü neticesi kötüye gidiyor. Hayra gitse de bizim dinimizde hayra giden bir şey engellenmiş olsa, “Aman şuna bak!” derler, o zaman diyebilirler, demeye hakları var. Dünya bu tarafa gidiyor, bunlar tersine gidiyor. Bunlar çağdışı, bunların çağla

ilgisi yok. Biz çağın üstündeyiz, çağ bizim peşimizden geliyor. Çağ bizim peşimizden döndü, dolaştı da şimdi İslâm'ın peşine takıldı.

İlim, medeniyet Qndokuzuncu Yüzyıl'da burnunu havaya kaldırıyor. Yirminci Yüzyıl'da biraz akli başına geldi; döndü, çark etti, 180 derece yolunu döndürdü de şimdi İslâm'ın peşine takılıyor. Avrupa'da profesörler müslüman oluyor. Hayal değil! İstanbul'a geliyorlar, konuşuyoruz, beraber sempozyumlara, toplantılara katılıyoruz.

İslâm, domuz eti kötü mü demiş, ilimde domuzun kötülüğü isbat ediliyor. İslâm içkiye kötü mü demiş, içkinin kötülüğü ispat ediliyor, nesli bozduğu ispat ediliyor, sıhhati bozduğu ispat ediliyor. İslâm sigaraya mekruh mu demiş, sigaranın kötülükleri ortaya çıkıyor. İslâm kadının namuslu olmasının, bir erkekle yaşamasının önemini mi vurguluyor, ailenin önemini mi vurguluyor, onun önemi ortaya çıkmış durumda...

Biz hep Avrupalılar'a 'şak şak' etmiyoruz ki... Çok zaman Avrupalılar'ın karşısına çıktık. İlim adamıyız diyen adamlar birtakım sözler söylerken;

“—Hayır, öyle değildir, İslâm böyle diyor.” dedik.

Biz ayak direttik de onlar çark ettiler, bizim peşimize geliyorlar, dikkatinizi çekerim. Biz onların peşinden gitmiyoruz. El-hamdü lillah, hak yolda olduğumuz için...

Avrupalı bir profesör diyor ki;

“—Kur’an’ın 1400 yıl önce söylemiş olduğu şeyi biz Şimdi 1400 yıl sonra öğreniyoruz. Aklımız yeni başımıza geliyor.”

Kur’an çağların üstünde. İslâm çağların üstünde... Çağlar dönsün, yanlış yolunu bıraksın, İslâm’ın yoluna girsin! Biz kimseye eyvallah etmiyoruz, dalkavukluk etmiyoruz. İlme de ŐakŐakçılık etmiyoruz. Medeniyete de ŐakŐakçılık etmiyoruz.

Medeniyetin çok şeylerinin medeniyet değil *deniyet* olduğunu görüyoruz, alçaklık olduğunu görüyoruz. İlim denilen şeylerin çoğunun ilim değil de hokkabazlık, madrabazlık olduğunu görüyoruz. Yolumuzda sabitiz. Biz kimseye göre hareket etmiyoruz. Biz müslümanız, İslâm yolunda yürüyoruz, hakikati anlayan peşimize takılıyor, geliyor. Anlamayana Allah akıl fikir versin. Nasibi yok demek ki... Anlayan anlıyor.

Sonra; (*Ve Şeribe’l-musallûne fî âniyeti ehli’Ő-Şirki’z-zehebi fe’l- fiddati*) Bir de hayret edilecek bir başka şey: “Namaz kılanlar bile diyor Peygamber Efendimiz, Őirk ehlinin kaplarından meşrubat içerler.” Su içerler, Şunu içerler bunu içerler.

Neymiş onların kapları? Altın, gümüş. Altın taslar, gümüş taslar... Niye onu kötülüyor? Bizde gösteriş yok, bizim dinimiz tevazu dini. Avrupalılar bir yalan ortaya attılar, dediler ki:

“—Din afyondur. Din zengin insanların fakirleri, yoksulları sömürmek için ortaya koyduğu bir düzendir. Sömürme vasıtasıdır. Burjuvazinin proletaryayı sömürmek için ortaya attığı uydurma bir vasıta, düzendir, dolaptır. “

Hayır! İslâm yoksulların arasından çıktı. Yoksulların içinden yetişti. Yoksulların feryadını dile getirdi. Zenginlerin kaprislerinin karşısına çıktı. Bak, bizde altın ve gümüş kaplardan içmek doğru değil. Ne lüzum var? Toprak kaptan içerim, öbür çanaktan içerim, cam bardaktan içerim. Altın, gümüş öyle fiyaka satmak, keyif yapmak, debdebe, saltanat; İslâm bunun karşısında...

“—Namaz kılanlar bile sularını ehli şirkin kapları ile, altınla, gümüşle içecekler.” diye, Peygamber Efendimiz kıyamet alâmeti, bu cezaların başa gelme alâmeti olarak zikrediyor.

Sonra iş cinsî konulara geliyor:

(Ve'stağne'r-ricâlü bi'r-ricâli) “Adamlar adamlarla işini görüyor, iktifâ ediyor. Lûtîlik yapıyor, Lut kavminin amelini işliyor. *(Ve'n-nisâu bi'n-nisâi)* “Kadınlar kadınlarla cinsî ilişkilerini sürdürüyor.”

Kardeşlerim!

O kadar alçak gazeteler var ki bunları reklam ediyorlar:

“—Filanca kadın filanca kadınla niye kol kola? Niye yanak yanağa?”

Altına yazı yazıyor. Sanki ahâliye;

“—Bak, böyle bir iş var, sizin de haberiniz olsun, siz de böyle haltları karıştırmın!” der gibi sayfalar sayfası reklamlar.

Bir edepsizin bir köşede yaptığı edepsizlik bir vukuattır, polisiye bir hâdisedir.

“—Bazı şeylerin şuyûu vukûundan beterdir.” diye bir söz var. Ne demek?

O şey şâyî oldu mu, duyuldu mu, öyle mazarratlar ortaya çıkarki onun yapılmasından daha kötü olur. Şâyî ediyorlar, yani her tarafa yayıyorlar, herkesin aklına o fesadı sokuyorlar, yaptırmaya çalışıyorlar.

Erkek erkekle, kadın kadınla işini görüyor, yani cinsî işini görüyor. Hatta o medenî dediğiniz Avrupa’da, İngiltere’de papaz erkeğin erkekle kilisede nikâhını kıydı. Kadınlı değil, erkeğin erkekle nikâhını papaz kıydı! Böyle bu kadar da dejenerasyon oldu. Resmen nikâhlandılar! Adamlar nefsin esiri ve yenilik delisi...

Bizim onlardan alacağımız sadece ibret var. Bizim alacağımız ibret olarak onların yaptıkları mülevvesâtta, rezaletten tikslenme var. Bizim onlara bir ihtiyacımız yok ki! Bir ilimde, teknolojide geri kalmışız. Allah bize akıl fikir versin, o sahadaki açığı da kapatalım. Başka bir şeyimiz yok.

“—İşte böyle olduğu zaman bekleyin!” diyor Peygamber Efendimiz; “Horluğu, hakareti bekleyin!” Yani bunlar olduğu zaman hor olursunuz, zelil olursunuz, hakir olursunuz. Cemiyetin izzeti, şerefi, itibarı, haysiyeti kalmaz. Sizin de hayatınızın bir tadı, tuzu, şerefi, haysiyeti kalmaz. Alnı açık insanlar olmaktan düşersiniz, horluğa hakarete uğrarsınız.

Bence, âcizâne nâçizâne kanaatime göre, İslâm âleminin bugünkü horluğu şu şartların meydana gelmesi dolayısıyla Allah’ın cezasıdır; yoksa

Allah müsaade etmese kâfirin müslümana bir zarar vermesi mümkün olur mu? Olmaz!

Allah kâfirle tedîb ediyor, terbiye ediyor. Hak yoldan ayrılan, kitaplarını okumayan, öğrenmeyen, Allah'ın yolunda gitmeyen, Rasûlüllah'ı tanımayan, Rasûlüllah'ın ahlâkıyla ahlâklanmayan, duygusuz, hissiz, eksikli, kusurlu müslümanları öyle terbiye ediyor. Çünkü, demişler ki:

Nush ile uslanmayı etmeli tekdîr,

Tekdîr ile uslanmayanın hakkı kötüktir.

Sopa atacak bir kimse lazım. Allah sopayı kime attırtıyor? Müşrike attırtıyor, kâfire attırtıyor. O da cezanın en büyüklerinden biri.

Hiç olmazsa bir müslüman bir müslümanı dövse de gam yemez. Dini aşağılık, hor, kafası akidesi bozuk, ciğeri beş para etmez insana Allah cezayı yaptırtıyor.

Rabbimiz yolundan ayırmasın. Salih kul olmayı nasib eylesin... Salih ameller işlemeyi nasib eylesin... Bu âhir zaman alâmeti, başa cezanın, belanın yağması, taş yağması alâmeti olan hallerden bizleri korusun... İçimizdeki cahillerin, ahmakların yaptığından dolayı belayı bizim de üzerimize yaymasın...

Ama hadîs-i şeriflerde bu beladan kurtulmanın bir şartı var: Siz hem yapmayacaksınız hem de yapılmasını engellemek için gayret ve çalışma içinde olacaksınız. O çalışma olmazsa ceza müşterek gelir. Çalışacaksınız!

Benî İsrail'in ulemâsı, Benî İsrail'in edepsizleri kötülük yaptığı zaman ilk önce demişler ki;

“—Yapmayın, bu kötülüktür, günahtır. “

Ondan sonra dememişler.

Onların o kötülükte devam etmesi, onların merhaba'sına, selam vermesine, onlarla sohbet etmesine, düşüp kalkmasına, alışverişte bulunmasına engel teşkil etmemiş. Allah kalplerini birbirlerine benzetmiş; ceza umumî, hepsinin tepesine birden gelmiş.

Çalışacaksınız, zulme razı olmayacaksınız. Gadre razı olmayacaksınız. Edepsizliğe razı olmayacaksınız. Müstehcenliğe razı olmayacaksınız. Terbiyesizliğe, namussuzluğa razı olmayacaksınız. Hakkı, hayrı, güzeli, iyiyi, temizi, pakı tutup onu hâkim kılmaya çalışacaksınız.

Fakir olabiliriz. Gecekonuda oturuyor olabiliriz. Kalbimiz pırıl pırıl olacak, evimiz pırıl pırıl olacak. Sokağımız eğri büğrü olur; ama temiz olacak, bal döksen yalanacak gibi olacak. Müslümanın özelliği budur. Müslümanlıkta gösteriş önemli değil, malzemenin altın, gümüş olması makbul değil, hatta merdût. Mühim olan temizliktir. Maddî ve mânevî bakımdan temiz olacağız. Her türlü kötülüğün de engellenmesi için çalışacağız, aktif olacağız.

Bu dünyanın işi bizden sorulur. Biz bu dünyada —tabiri câizse— Allah'ın vazifeli zabıta memurlarıyız, polisleriyiz. Biz hayrı temsil edeceğiz, tutacağız. Ötekiler yapmaz ki... Yan cebine parayı koyduğu zaman susar. Allah'tan

korkmaz. Hakkı takip etmeyi, bâtılı engellemeyi biz yaparız. Onun için hepiniz vazifenizi bilin! Hepinizi vazifeye davet ederim. Canlı müslüman olun, gayretli müslüman olun!

b. Çok Sevaplı Bir Hamd

Bu hadîs-i şerif, çok kaynaklarda var. Mesela Ahmed b. Hanbel'de var, İbn Hibbân'da var, Neseî'de var ki bunlarda olması zaten hadisin sağlam olduğunun bir garantisi gibidir, muteber kitaplardır.

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:²

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَقَدْ ابْتَدَرَهَا عَشْرَةَ أَمْلَكَ، كُلُّهُمْ
حَرِيصٌ عَلَى أَنْ يَكْتُبَهَا، فَمَا دَرَوْا كَيْفَ يَكْتُبُونَهَا،
حَتَّى رَفَعُوهَا إِلَى ذِي الْعِزَّةِ، فَقَالَ: اُكْتُبُوهَا كَمَا قَالَ
عَبْدِي! يَعْنِي: الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا، طَيِّبًا مُبَارَكًا
فِيهِ، كَمَا يُحِبُّ رَبُّنَا، أَنْ يُحْمَدَ وَيُنْبَغِيَ لَهُ. وَلَفْظُ

ابن حبان: كَمَا يُحِبُّ رَبُّنَا وَيَرْضَى

(حم. ن. حب. ض. عن أنس)

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.3, s.158, no: 12633; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.125, no: 845; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.4, s.409, no: 7718; Bezzar, *Müsned*, c.II, s.287, no:6454; Ziyâü'l-Makdisî, *el-Ehadisü'l-Muhtare*, c.II, s.372, no:1886; İbn-i Münde, *Tevhid*, c.I, s.397, no:297; İbnü's-Sinni, *Amelü'l-Yevm ve'l-Leyle*, c.II, ss.347, no:443; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevaid*, c.X, s.117, no:16894; Mizzi, *Tehzibü'l-Kemal*, c.VII, s.82; Enes RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.VII, s.716, no:19648; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.407, no:25185.

RE. 458/8 (*Ve'llezî nefsî bi-yedihî lekadi'btederehâ aşeretü emlâkin küllühüm harîsun alâ en yektübehâ femâ derev keyfe yektübûnehâ hattâ refeû ilâ zi'l-izzeti fekâle: Üktübûhâ kemâ kâle abdî.*)

(*Ve'llezî nefsî bi-yedihî*) “Nefsim, canım elinde olan Zât’a yemin olsun ki, (*lekadi'btederehâ aşeretü emlâkin*) bunun peşine on tane melek koştu.”

Ne olduğunu sonra söyleyeceğim, biraz merak edin.

“—Bunun peşinden on tane melek koştu.” Neyin peşinden koşmuşlar? Söylemiyorum.

“—Bu işin peşinden on tane melek kalkıştı, koştu.” (*Küllühüm harîsun alâ en yektübehâ*)

“Hepsi bunu yazmaya hevesli ve hırslı...”

“—Aman ben yazayım, aman ben yazayım...” diye kalkıştılar. (*Femâ derev keyfe yektübûnehâ*)

“Ama nasıl yazacaklarını başaramadılar, bilemediler, yazmaktan âciz kaldılar. “

(*Hattâ refeû ilâ zi'l-izzeti*) “İzzet sahibi olan Allahu Teâlâ Hazretlerine durumu arz ettiler. “

Dediler ki:

“—Yâ Rabbi! Ne yapacağımızı bilemedik. Nasıl yazacağız bunu?”

(*Fekâle*) “Allahu Teâlâ Hazretleri buyurdu ki:

(*Üktübûhâ kemâ kâle abdî.*) “Kulum nasıl dediye siz öylece yazıverin, hesabına karışmayın! Onun sevabını, hesabını vermek bana ait.” dedi.

Bu nedir?

Kulun birisi demiş ki:

الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا، طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، كَمَا
يُحِبُّ رَبُّنَا، أَنْ يُحْمَدَ وَيُنْبَغَى لَهُ

(El-hamdü li'llâhi hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi, kemâ yuhibbü rabbünâ, en yuhmede ve yenbağî lehû)

Allah'ın kullarından bir kul bu sözü söyleyince öyle büyük sevap hâsıl olmuş ki on tane melek yazmaya koşmuşlar, hepsi yazıp, sevabı tespit edip deftere işlemek için gayretli; ama becerememişler, altından kalkamamışlar. Bu cümlenin sevabını nasıl yazacaklarını becerememişler, Allahu Teâlâ Hazretlerine arz etmişler; “Yâ Rabbi! Kulun bir söz söyledi ki biz bunu nasıl yazacağımızı, ne sevap vereceğimizi bilemedik, âciz kaldık. Bunun sevabını yazmaya tâkatimiz yetmedi.” deyince Allahu Teâlâ Hazretleri buyurmuş ki;

“—Siz, kulum nasıl dediyse ‘böyle dedi’ diye yazın, sevabını ben kendim vereceğim. “

Bu cümleleri ezberleyelim.

Allah Hocamız'dan razı olsun, şefaatlerine nâil eylesin. Cümle hocalarımızın kabirleri pürnûr olsun. Hocalarımız bize bu hadîs-i şeriflerden duaları topladılar, Evrad kitabı meydana getirdiler. Her sabah bunları, bu sevaplı [duaları] okuyoruz elhamdülillah. Hadislerden alınmış. Bu cümleyi mesela hep okuyoruz. Hiç olmazsa haftanın bir gününde denk geliyor, okuyoruz.

Gelelim bu güzel cümlenin mânasını kısaca söylemeye:

(El-hamdü li'llâhi hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh) “Allah’a çok, temiz, pak, mübarek bir hamd ile hamd olsun! Sayıca çok, temiz, pak ve mübarek bir hamd ile hamd olsun!”

(Kemâ yuhibbu rabbünâ en yuhmede ve yenbağî leh) “Rabbimiz kendisine nasıl hamd edilmesini istiyorsa, o tarzda hamd olsun. Onun şânına uygun nasıl hamd etmek gerekiyorsa, o tarzda bir hamd olsun!”

“—Onun şânına lâyük bir hamd ile hamd olsun. Kendisi nasıl bir hamd etmekten hoşlanıyorsa o tarzda hamd olsun. Temiz, pak, çok, mübarek bir hamd ile Rabbimiz’e hamd ederiz.” demiş.

O zât ne güzel kelimeler, cümleler kullanmış. Onun üzerine melekler nasıl sevap yazacaklarına âciz kalmışlar.

O halde bundan ne çıkıyor?

Bu hamdi biz de ezberleyelim. Defterimizin bir yerine yazalım, bu hamdi biz de söyleyelim. Biz de on tane meleği âciz bırakalım. Biz de biraz melekleri yoralım:

الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا، طَيِّبًا مُبَارَكًا فِيهِ، كَمَا
يُحِبُّ رَبُّنَا، أَنْ يُحْمَدَ وَيُنْبَغَى لَهُ

(El-hamdü li'llâhi hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi, kemâ yuhibbü rabbünâ, en yuhmede ve yenbağî leh)

Bir sözden neler hâsıl oluyor. Rabbimizin keremine bakın ki... Hayvanı ipinden tutarsın, o da diretir, ters tarafa gitmeye çalışır. Ya oraya gidersen aşağıya yuvarlanacaksın; oraya gitme, buraya gel!

(*El-hamdü li'llâhi hamden kesîran tayyiben mübâreken fîhi, kemâ yuhibbü rabbünâ, en yuhmede ve yenbağî leh*)

İnşallah hatırınızda kalsın!

c. Yöneticinin Öldürülmesi

Huzeyfe Hazretleri'nden rivayet edilmiş. Tirmizî'nin hasen hadis dediği, Ahmed ibn-i Hanbel'de, Neseî'de, Tahavî'de ve Ziyâü'l-Makdisî'nin kitabında olan bir hadîs-i şerif. Sağlam hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:³

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى تَقْتُلُوا
إِمَامَكُمْ، وَتَجْتَلِدُوا بِأَسْيَافِكُمْ، وَيَرِثَ دُنْيَاكُمْ
شِرَارُكُمْ

(ط.حم.ت.ه.ض. عن حذيفة)

RE. 458/9 (*Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ tekümü's-sâatu hattâ taktulû imâmeküm, ve tectelidû bi-esyâfiküm, ve yerise dünyâküm şirârüküm.*)

³ Tirmizi, *Sünen*, c.VIII, s.76, no:2096; İbn-i Mace, *Sünen*, c.XII, s.52, no:4033; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.389, no:23350; Tayalisi, *Müsned*, c.I, s.59, no:539; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.V, s.88, no:7550; Huzeyfetü'l-Yeman RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.212, no:38436; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.394, no:25153.

(*Ve'llezî nefsi bi-yedihî*) "Canım, nefsim elinde olan Allah'a yemin olsun ki, (*lâ tekümü's-sâatu*) kıyamet kopmaz; (*hattâ taktulû imâmeküm*) siz başkanınızı, imamınızı öldürmedikçe..."

"—Müslümanların başındaki imamını öldürmedikçe kıyamet kopmaz. "

(*Ve tectelidû bi-esyâfiküm*) "Kılıçlarınızla birbirlerinize vuruşmadıkça, kılıçlarınızı birbirinize çekip de birbirlerinize savaştıkça..."

"—Allah'ın başınıza diktiği, vazifeli, sizin idareciniz, imamınızı öldürmedikçe kıyamet kopmaz."

Bir şartı daha var: (*Ve yerise dünyâküm şirâruküm*) "Dünyanıza en şerlileriniz hâkim olmadıkça, vâris olmadıkça kıyamet kopmaz." Demek ki kıyamet alâmetlerinden birisi has, hâlis, sevgili, müslümanların başı, başbuğu olan kimsenin öldürülmesi.

Kim tarafından? Müslümanlar tarafından...

İmam, cami imamı değil; imâmu'l-ümmeh... Ümmetin imamını müslümanların öldürmesi.

Neden? Müslümanlık kalmamış da ondan. Ortada Müslümanlık kalmamış, insaf kalmamış, dinin hükmünü bilmiyorlar; kendilerinin itaatle emroldukları, itaat etmeleri boyunlarının borcu olan büyüklerini öldürüyorlar.

Sonra, kılıçlarıyla birbirlerinin karşısına geçip vuruşuyorlar. Müslüman müslümanı kırıp öldürüyor. Sonra, dünyanıza şerlileriniz hâkim oluyor. İyiler hâkim olurken, adaletli, dindar, insafli, hayırlı insanlar idare edip dururken,

onlar devrilince başa şerhler, alçaklar, pespayeler geçiyor, onlar idare ediyor.

Bu değişiklikler olmadıkça kıyamet kopmaz: İmamınızı öldürmedikçe, silahlarınızla birbirinizle çatışmadıkça, dünyanıza şerhler hâkim olmadıkça kıyamet kopmaz.

Acaba bu işler oldu mu?

Cevabını siz kendiniz arayın, bulun.

d. Kötülüklerin Ortaya Çıkması

Şimdi 459. dokuzuncu sayfanın ilk hadisine geldik.

Bu hadîs-i şerifi Hâkim *Müstedrek*'inde Ebû Hüreyre RA'dan rivayet etmiş.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ، لَا تَقُومُ السَّاعَةُ حَتَّى يَظْهَرَ
الْفُحْشُ وَالْبُخْلُ، وَ يُخَوِّنَ الْمِينُ وَيُؤْتَمَنَ الْخَائِنُ،
وَيَهْلِكُ الْوُعُولُ، وَتَظْهَرَ التُّحُوتِ، قِيلَ: وَمَا الْوُعُولُ
وَمَا التُّحُوتُ؟ قَالَ: الْوُعُولُ وَجُوهُ النَّاسِ، وَالتُّحُوتُ
الَّذِينَ كَانُوا تَحْتَ أَقْدَامِهِمْ، لَا يُعْلَمُ بِهِمْ

(ك. عن أبي هريرة)

⁴ Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.590, no:8644; Taberani, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.121, no:3767; İbn-i Hibban, *Sahih*, c.XV, s.258, no:6844; Deylemi, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.IV, s.370, no:7073; Heysemi, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VII, s.628, no:12438; Ebu Nuaym, *Hilyetü'l-Evliya*, c.IV, s.307; Ebu Hüreyre RA'dan.

Kenzü'l-Ummal, c.XIV, s.242, no:38566; *Camiü'l-Ehadis*, c.XXII, s.395, no:25155.

RE. 459/1 (Ve'llezî nefsi bi-yedihî, lâ tekümü's-sâatü hattâ yazhere'l-fuhşu ve'l-buhlu, ve yuhavvene'l-emînü ve yü'temene'l-hâinü, ve yehlike'l-vuûlu ve tazhere't-tuhûti. Kîle: Ve me'l-vuûlu ve't-tuhûtu? Kàle: El-vuûlu vücûhu'n-nâsi, ve't-tuhûtu ellezîne kânû tahte akdâmihim, lâ yu'lemu bihim.)

(Ve'llezî nefsi bi-yedihî) “Canım, nefsim elinde olan Allah’a yemin olsun ki, (lâ tekûmu's-sâatu) kıyamet kopmaz, (hattâ yazhere'l-fuhşu) fuhşiyat, kötülükler zâhir olmadıkça kıyamet kopmaz. “

Başka ne zâhir olmadıkça? (Ve'l-buhlu) “Cimrilik...”

“—Cimrilik ve kötülükler ortaya çıkmadıkça kıyamet kopmaz.” Kur’ân-ı Kerîm’e başladık, Fâtiha’yı bitirdik, Elif lâm mîm’e geldik. Hemen daha Kur’ân-ı Kerîm’in ilk başında, Bi’smi’llâhi’r-rahmâni’r-rahîm:

الْم. ذَلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ، هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ

(البقرة: ۱ - ۲)

(Elîf, lâm, mîm. Zâlike'l-kitâbü lâ raybe fîh, hüden li'l-müttakîn.) [Elîf, lâm, mîm. Bu Kur’an, doğruluğu hiç şüphe götürmeyen ve müttakîler için yol gösterici bir kitaptır.] (Bakara, 2/1-2)

Sonra, takvâ ehli insanların sıfatlarını sayıyor:

الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَمِمَّا
رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ

(البقرة: ۳)

(*Ellezîne yû'minûne bi'l-gaybi ve yukîmûne's-salâte ve mimmâ razaknâhüm yünfikùn.*)

(Bakara, 2/3)

(*Ellezîne*) “Onlar ki, yâni o müttakîler ki, (*yû'minûne bi'l-gayb*) gayba inanırlar; cennete, cehenneme, hesaba, mizana inanırlar.” Muhbir-i Sâdık haber vermiş. Mucizelerini gördükleri Rasûl-i Emin haber vermiş. İnanırlar.

(*Ve yukîmûne's-salâte*) “Namazlarını ikâme ederler, idâme ettirirler, devamlı kılarlar.” Bir kılıp, bir yanar bir döner, bir bırakır tarzda değil, namazın üzerinde devamlı, müdâvim olurlar ve dosdoğru kılarlar.

Üçüncüsü; (*ve mimmâ razaknâhüm yünfikùn*) “Bizim onlara bahşettiğimiz rızıklardan, nimetlerden başkalarına infak ederler.” Allah-u Teâlâ Hazretleri iman ve namazın hemen arkasından üçüncü adımda infak etmeyi, kesenin ağzını açmayı daha kitabımızın başında bize emir buyuruyor. Hem de, (*ve mimmâ razaknâhüm*) “Bizim onlara nimet ve rızık olarak verdiklerimizden

infak ederler.” buyuruyor.

Bu mal senin değil ki, bunu sana Allah verdi ve senin ondan Allah'ın kullarına dağıtmanı istiyor.

İslâm böyle. Allah'ın emirlerinden birisi namazsa, hemen arkasından zekât geliyor. Zekât, mâlî ibadet... Çünkü her şey parayla oluyor.

Allah hepinizden razı olsun, burada çıkıp konuştuğça, benim derdimi size açtıkça, siz de derdime deva oldunuz; şu camimizin her tarafını

yaptık. Şimdi gezerken hoşuma gidiyor, size dua ediyorum. Arka taraflar koca koca salonlar oldu, yeşil yeşil halılarla döşendi. Cemaatler, kadınlar orada diz çöküyorlar, vaazları dinliyorlar. Erkeklerden yer bulamayanlar gidiyor, orada namaz kılıyor. Yerin dibini üç kat deldik, yerin altına kadar deldik, salonlar yaptık. Ramazan'da yemekler yenilecek inşaallah... Yukarıya inmeli, çıkmalı asansörler yaptık, aşağıdan yemekler yukarıya çıksın diye.

Nasıl oldu bunlar? Kim bilir kaç milyon gitti, hesabını bilmem.

Paraya ben dokunmuyorum, yapıyor.

Nasıl oluyor? Sizlerin yardımıyla oluyor.

Neticede ne oluyor; sizin cebinizden para çıktı, siz aldandınız mı?

Hayır, burada bu hayır yapıldığı müddetçe, sizin defterinize sevap yazılacak, dünya durdukça... Dua edin ki dursun. Yarın kıyamet kopsa, hayrınız kısa olur. Dua edin ki dünya durdukça sevap yazılacak.

Şu caminin yan tarafı, dut ağacı vardı, dutlar olurdu, yere dökülürdü, kara kara, koca koca sinekler onları yemeye gelir; burası bir sineklik idi. Yan tarafında da kümes vardı, kümeste de tavuklar kokardı. Biz o dut ağacını kestik. Herhalde dut ağacı memnun olmuştur. O kümesleri kaldırdık, döşedik. Şu andaki, şu kubbenin altındaki yerin bir buçuk iki misli yer, namaz kılınan yer olarak oraya katıldı.

Neyle oldu? Sizin paranızla oldu. Siz yaptınız, Allah razı olsun, eseriniz. Üstü kubbeli, altı yeşil halılı güzel bir ibadethane oldu.

Herkes şimdi cami yapamıyor ki, bir caminin yapılmasına yardımcı oluyor. Daha büyük hayırlar yapacağız inşaallah. Şimdi bir yerde bir cami yapıyoruz ki bu caminin dört katı, beş katı... 18 dönüm yerimiz var. Bir başka yerde bir eğitim sitesi yapıyoruz ki, kaç kişi oradan okuyup yetişecek inşaallah...

Neyle oluyor? Parayla oluyor. Yani iş dönüyor dolaşılıyor, hani “gözü kör olsun” mu derler ne derler –gözü filan yok ama tabir– her şey parayla oluyor. Hayır yapmak şekli olmasa bu işler yürümez. Parayla oluyor.

Peygamber Efendimiz zamanında da öyle miydi?

Evet, Peygamber Efendimiz’in zamanında da işler parayla dönüyordu. Ebû Bekr-i Sıddîk Hazretleri’nin müslüman olduğu zaman 90 bin altın lirası vardı. Hepsini İslâm’a verdi. Osmân-ı Zinnûreyn Hazretleri hatırlı ağa zenginlerden idi. 100 deve yükü taşıyabilecek kadar sermayesi olan kimseydi. 100 deveyi taşıdığı yüklerle, metalarla, mallarla beraber kestirip etlerini de mallarını da fukarâyâ dağıtacak kadar cömert, zengin insanlardı. O zenginler hepsi paralarını İslâm’a verdiler, paralar İslâm’ın hizmetine girdi, ondan sonra İslâm dünyanın her tarafına yayıldı. O paralar verilmeseydi, olmazdı.

SAS Efendimiz, Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e:

“—Beni en yalnız kaldığım zamanda destekledi, mâlî bakımdan bütün kesesini İslâm’ın hizmetine tahsis etti, kendi kızlarından bir tanesini bana yardımcı, hayat arkadaşı olarak verdi.” diye, dua ediyor.

Parasız iş olmaz. Her şey parayla döner.

Yalnız, paranızın kontrolünü yapmanız lazım. Verdiğiniz para nereye gidiyor? Yerine mi gidiyor, çarçur mu oluyor? Eser ortaya çıkıyor mu? Bazı kimseler sebeplenip, fındığın içindeki kurt gibi şişmanlayıp haramla semiriyor mu? Onu takip etmek lâzım!

Hayır yapan insan hayrı verecek, arkasından da “Benim hayrım nereye gitti?” diye takip edecek.

Para işlerinin çok tehlikesi vardır. Para işine girdi mi insan; parayı sever, gevşer, yiyip içebilir. Haram yiyebilir. Onun için, parayı veren kimse sağlam verecek ve takip edecek. “Şu benim verdiğim para ne oldu?” diye soracak. Günah değil, hakkı. Öyle yapması lazım ki kimse haksızlık yapamasın, hayır paraları çarçur olmasın. Hayır paralarının hayra gitmesini sağlamak lazım.

Şimdi bunu niye söyledik?

Hadîs-i şerifte diyor ki:

“—Cimrilik ve fuhşiyât zâhir olmadıkça kıyamet kopmaz. “

Eski müslümanlar paralarını verdiler, para az geldiği zaman canlarını verdiler, İslâm dünyanın her tarafına yayıldı. Okyanuslar tuttu

İslâm'ı. Afrika deyip geçti, İslâm orduları Atlas okyanusuna dayandı, öbür tarafa geçemediler. Daha ilk yıllarda hemen Azerbaycan'a ulaştı, Hazar denizi kıyılarına ulaştı, Karadeniz'e ulaştı. Müslüman askerler hemen Ege kıyılarına kadar geldi. Anadolu'dan geçtiler, gemilere bindiler, hemen İstanbul'u muhasaraya başladılar. Yani o zamanki imkânlarıyla ulaşabilecekleri her yere ulaştılar. Güneydoğu Asya'ya ulaştılar, Hint kıtasına ulaştılar, Çin'e ulaştılar, her tarafa dağıldılar. Paralarını verdiler, yetmedi; canlarını verdiler. Seve seve verdiler. Allah-u Teâlâ Hazretleri de kat kat fazlasını verdi. Dünyanın her tarafı müslümanların oldu.

Sonra cimrilik başlayınca, el sıkılığı başlayınca İslâm geriledi. Dünyaya meyil başlayınca, para sevgisi, mal sevgisi başlayınca İslâm geriledi.

Öyle olmaz. Allah yolunda vereceksin.

لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ

(Âl عمران: 92)

(*Len tenâlü'l-birre hattâ tünfikù mimmâ tuhibbûn*) “Sevdiğiniz malları, paracıkları; o biriktirdiğiniz altınları, gümüşleri, elmasları, zînetleri Allah yolunda infak etmedikçe müttakî kul, birr ü takvâ sahibi kul sıfatına sahip olamayacaksınız. Kesenin ağzını açmadıkça, cömert olmadıkça Allah'ın sevgili bir kulu olamayacaksınız.” (Âl-i İmran, 3/92)

Şimdi birisi bir zarf göndermiş, buraya koymuş. Ben de “İçinde bir soru mu var?” diye açtım, içinden 5 bin lira para çıktı. Diyor ki; “İşte 5 bin lira da camiye küçük bir yardımda bulunabiliyorum.” diyor. Koymuş, namazdan sonra götürüp vereceğiz. İnşaallah siz de yaparsınız. Böyle böyle oluyor. İsimsiz kahramanlar...

Kimisi getiriyor bileziğini veriyor, yüzüğünü veriyor. Bileziğini getiren oldu. “Anamdan kalma beşibiryerdem var.” dedi birisi, getirdi onu verdi. Herhalde 250 bin lira filan tutmuş. Böyle veriyorlar. Ben de hemen ehline götürüp veriyorum. Yerini bulsun diye gayret ediyorum.

Siz de takip edin. Siz de isterseniz para vermeyin, malzeme verin. Yani ille öyle para şartı yok. Ama kesenin ağzı açılacak. Çünkü cimrilik ve kötülük yayıldığı zaman kıyamet kopuyor. Cömert olacağız.

وَيُخَوِّنَ الْمِيْنُ وَيُؤْتَمَنُ الْخَائِنُ،

(*Ve yuhavvene'l-emînu ve yü'temene'l-hâinu*) Kıyamet kopmasının alâmetlerinden iki tanesi daha karşımıza geldi:

(*Yuhavvene'l-emîn*) “Emniyetli kimseye hain damgası vuruluyor; alçak, hain, vatan haini diyorlar. (*Ve yü'temene'l-hâin*) Asıl hain kimseye de itimat olunuyor.”

İş tersine dönmüş, ayaklar baş olmuş. Asıl emniyetli kimse vatan haini muamelesi görüyor, hain muamelesi görüyor; hain olan kimseye itimat olunuyor.

وَيُهْلِكُ الْوُعُولُ، وَتَظْهَرُ التُّحُوتِ، قِيلَ: وَمَا الْوُعُولُ
لُ وَمَا التُّحُوتُ؟ قَالَ: الْوُعُولُ وَجُوهُ النَّاسِ،
وَالتُّحُوتُ الَّذِينَ كَانُوا تَحْتَ أَقْدَامِهِمْ، لَا يُعْلَمُ بِهِمْ

(ك. عن أبي هريرة)

(Yühleke'l-vuûl) “Vuûl helâk olunca, (ve't-tazhere't-tuhûti) ve tuhût ortaya çıkınca kıyamet kopacak.”

Bilmedikleri iki kelime... (Kîle) Sordular. (Ve me'l-vuûlu, ve't-tuhûtu) “Yâ Rasûlallah, vuûl ne demek, tuhût ne demek? Vuûl helâk olduğu zaman, tuhût ortaya çıktığı zaman kıyamet kopacaktıymış. Neymiş bunlar?” dediler.

(Kâle) “Efendimiz buyurdu ki: (El-vuûl vücûhu'n-nâsi) “Vuûl, insanların seçkinleri, asil kimseler... Asaletli, eşraftan olan kimseler. Onlar helâk olacak. Terbiyesi, görgüsü, duygusu, bilgisi, edebi, vicdanı yerinde, insaflı, vicdanlı, tam asil, ağa, münevver, kültürlü, hakiki müslüman, takvâ ehli... Onlar helâk olacak.

(Ve't-tuhûtu, ellezîne kânû tahte akdâmihim) “Tuhût da o asillerin ayakları altında olan kimseler.”

Taht, alt demek. Tuhût; alttakiler demek. Yani onların ayakları altında olan kimseler, o ayaktakımı... Onun bilmem hangi işini yapardı

filan... Hadi isyan ettiler, başa geçtiler, idareyi devirdiler, onlar aldılar gibi. Tulumbacı takımı, ayaktakımı... İşte öyle olduğu zaman...

(*Lâ yu'lemu bihim*) “Hiç adı sanı bilinmeyen, soysuz sopsuz, neolduğu belli olmayan kimseler başa geçtiği zaman.” buyurdu.

Bunların mefhumlarını, aksini düşünerek şimdi başına dönüp söyleyecek olursak; demek ki iyilik yaparsak ve cömert olursak dünyanın hâli iyi olacak. Cimrilik yapıp fuhşiyâtı yaymak yerine iyilik sahibi olursak ve cömert olursak, hayırlara paraları verirse hayırlar gelişecek. Emin kimseler emniyetli işlerin başına getirilirse, hain kimselerin hıyaneti engellenirse, onlar saf dışı bırakılırsa, işler iyi gidecek. Demek ki her işi ehline vermeliyiz.

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا

(النساء: ٥٨)

(*Inna'llàhe ye'muruküm en tüeddü'l-emânâti ilâ ehlihâ*) “Şübhesiz ki, Allah size emânetleri ehline vermenizi emreder.” (Nisâ, 4/58) buyruldu.

Emanetleri, vazifeleri, işleri kim ehilse ona verin!

Senin sevdiğin, senin akraban, senin yakınının, damadın, amcazâden... Hayır! Ehil kimse, ehil olana vereceksin.

Hız. Ali Efendimiz Peygamber Efendimiz'e geldi, dedi ki;

“—Yâ Rasûlallah, Kâbe-i Müşerrefe’yi ben bundan sonra açayım kapatayım, anahtarını bana ver. Mekke’yi fethettik ya, anahtarı bende olsun. “

Peygamber Efendimiz Kâbe’nin anahtarını eskiden beri tutan ailede ibkâ etti. O vazifeyi ibkâ etti. Halbuki girmişlerdi, Mekke’yi fethetmişlerdi, ne isteseydi yapardı. İsteyen de kendi damadı, müslümanların ilklerinden Hz. Ali Efendimiz.

Hatta şöyle yapmış: Hz. Ali Efendimiz:

“—Ver Kâbe’nin anahtarını!” demiş.

Kılıçla, okla, atla, deveyle girdiler, Mekke’yi fethettiler. Birkaç edepsiz karşı koymak istedi. Onlar haklandı, ötekiler hepsi evlerine kaçtılar. Peygamber Efendimiz Kâbe-i Müşerrefe’ye girecek, namaz kılacak.

Kimde anahtarı? Filanca aileden falanca şahısta...

Hz. Ali Efendimiz gitti:

“—Anahtarı ver!” dedi.

Mekke’yi fethettiler, Kâbe’yi Peygamber Efendimiz’e açacak. Adam “Vermem!” demesin mi? “Tevbe, ölür müsün, öldürür müsün?” derler ya... “Sen kimsin; zaten ben fethetmişim, sen benim esirim durumundasın. ‘Vermem!’ ne demek?

Hz. Ali Efendimiz babayiğit, “Ver bakalım şunu!” dedi, çekti aldı. Kâbe’nin anahtarını tazyikle aldı, açtı kapıyı, Efendimiz namaz kıldı.

Gökten Peygamber Efendimiz'e vahiy indi.
Allah-u Teâlâ Hazretleri:

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا أَلْمَانَاتِ إِلَى أَهْلِهَا

(النساء: ٥٨)

(*Inna'llàhe ye'muruküm en tüeddü'l-emânâti ilâ ehlihâ*) “Şübhesiz ki, Allah size emânetleri ehline vermenizi emreder.” (Nisâ, 4/58) buyruldu.

Peygamber Efendimiz Hz. Ali Efendimiz'e dedi ki:

“—Git o şahsa bu anahtarı tekrar ver!”

İslâm bu işte! Hakiki Müslümanlık, görüyorsunuz, sahneler nasıl? Altından sahneler... Altın, pırlanta, elmas sahneler, öyle dünyada başka yerde emsâli görülmez.

Demek ki işleri emniyetli, hakiki ehli olan kimselere vereceğiz, işin düzgün gitmesi için. Ve asaletli, kültürlü, bilgili kimseler başta olacak, ayaktakımlarına fırsat verilmeyecek.

Neden? Şair böyle söylüyor:

إذا كان الغراب دليل قوم ، سيئتهم إلى أرض

الجيف

(*İzâ kâne'l-gurâbu delîle kavmin, seye'tîhim ile'l-ardı'l-ciyâfi*) “Bir kavmin, bir topluluğun kılavuzu karga olursa, onları leşlerin olduğu yere götürür.”

Uçar uçar, karganın yediği leş olduğundan, kavmini de sürükler oraya götürür.

Klavuz asil kimse olacak. Rezil kimse oldu mu, o rezaletten başka bir şey bilmez ki.

Demek ki böyle yapacağız. Bu tarzda hareket edersek sulh u sükûn, güzel hal devam eder.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bizi has müslüman etsin... İslâm'ın inceliklerini iyi anlamak nasib etsin... Taklit müslümanlıktan, yani folklor malzemesi gibi müslüman olmaktan bizi korusun...

Dinde fakih eylesin... Hakkı hak olarak görüp tâbi olmayı nasib eylesin... Bâtılı bâtıl görüp ondan korunmayı nasib eylesin... Emr- i ma'ruf, nehy-i münker yapmayı nasib eylesin... Yolunda dâim, zikrinde kâim eylesin...

Bi-hürmeti esrâr-ı sûreti'l-fâtihah!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

27. 04. 1986 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

